rodičům pod výrazem »výbava«, správně výprava. Je-li však vynaloženou částku pokládati za část věna, je v projednávaném případě lhostejno, co za ni bylo pořízeno, kdy to bylo pořízeno a zdali to, co bylo pořízeno, je také přiměřeno poměrům zúčastněných osob. Nebylo žalovaným ani tvrzeno, ani byť i jen z daleka naznačeno, že by jeho dcera — podle spisu v době sňatku již plnoletá — se způsobem, jak žalované zálohy na věno bylo použito, nebyla souhlasila a je přece zajisté úplně na ní, jak chce hotovosti jí podle § 1222 obč. zák. dané věnem použiti. Možná, že by žalovaný, kdyby byl své zákonné povinnosti v § 1222 obč. zák. stanovené býval dostál, byl s částkou nutnou pro první zařízení nové domácnosti dcery naložil jinak, že by byl pořídil jinou výbavu. Když však své povinnosti nedostál a žalobkyně potřebný náklad učinila za něj, zaplativši dceři s jejím souhlasem v hotovosti, co tato uznala v mezích dotační povinnosti otcovy za potřebné, nemůže jí žalovaný proto odepírati náhradu částky, kterou by za všech okolností byl musil jako věno vynaložiti.

Obavy dovolatelovy, že by na něm mohlo dodatečně býti vymáháno ještě věno, protože nyní žalovanou částkou zaplatil jen výbavu a nábytek, jsou vyvráceny již vývody, kterými bylo nahoře dolíčeno, že částka, která nyní je na žalovaném vymáhána z důvodů pořízení výbavy a pojmově do ní spadajícího nábytku, je v pravdě žádána jako část věna k pořízení »výbavy« spotřebovaného. Z toho plyne, že bude do úhrnné částky, která by snad byla budoucně soudem jako přiměřené věno určena, započítati také částku, které nyní na žalovaném z domnělého titulu výbavy a nábytku byla vysouzena.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. února 1925 čj. Rv-I. 1884-24. *Dr. Jiří Gürltch.*

---

1. Přikázání náhradních nároků podle 4. odstavce §u 222 ex. ř. musí býti před vydáním rozvrhového usnesení navrhováno. — 2. Pohledávky simultanní přikazovati jest k hotovému zaplacení (§ 171, 222 ex. ř.).

Podle rozvrhového usnesení exekučního soudu ve V. vyšla vymáhající firma B. R. s částí své pohledávky ohledně prodané reality na prázdno a pohledávka manželů T. simultanně váznoucí přikázána byla k hotovému placení, ač manželé T. se neprohlásili, že žádají zapravení své pohledávky hotovým placením.

Stížnosti firmy B. R. s nárokem, aby ve smyslu § 222 ex. ř. přikázány byly její nároky náhradní na druhé polovici realit neprodaných v pořadí pohledávek spořitelny ve V. a manželů T. a aby pohledávka těchto manželů přikázána byla započtením na nejvyšší podání, krajský soud v T. jako soud rekursní nevyhověl z důvodů, že stěžovatelka ani písemně ani až do konce roku rozvrhového, ač byla při něm zastoupena, neučinila návrhu na přikázání její neuhrazené pohledávky podle § 222 odst. 4 ex. ř., u manželů T. pak že jedná se o pohledávku simultanní (§ 222 odst. 1 ex. ř.) a že nebylo ani v dražebních podmínkách ani jinak zřetelně stranami vyjádřeno, »že v š e c h n y pohledávky mají býti vydražitelem převzaty, pokud hotové jich zaplacení věřitel nepožaduje«.

Také dovolací stížnost nejvyšší soud shledal nedůvodnou z této úvahy:

K č. 1. Ze souvislosti ustanovení 3. a 4. odst. § 222 ex. ř., zvláště ze slov posl. odst.: »vypočítávání náhrady náležející zadnějším oprávněným« a ze slov 3. odstavce »mohou žádati« vysvítá, že nutným předpokladem pro užití předpisu 4. odst. o přikázání náhradních nároků zadnějšího věřitele na neprodané nemovitosti nebo částky nemovitostí jest žádost (Begehren), tedy návrh oprávněného účastníka. Firma B. R. měla tedy dotyčný návrh učiniti, chtěla-li, aby soud užil uvedeného práva zákonného předpisu a přikázal její náhradní nároky na neprodanou polovici nemovitostí. Nerozhodno je, že při rozvrhovém roku nebylo jednáno o tom, zdali přednější pohledávky spořitelny V. a manželů T. mají býti z trhové ceny a z rozvrhové podstaty přikázány úplně nebo jen poměrnou částkou. Rovněž je nedůležito, zdali M. P., knihovní majitelka neprodané polovice nemovitosti, bude obohacena tím, že dotyčný její knihovní dluh pomine. Otázku, zdali toto obohacení bude nedůvodné, nelze zde řešiti.

Návrh na přikázání náhradních nároků podle 4. odst. § 222 ex. ř. firma B. R. měla učiniti před vydáním rozvrhového usnesení exekučním soudem. To plyne nejen ze způsobu, jímž upraven je v exekučním řádu rozvrh trhové ceny a zvláště z poslední věty § 211 ex. ř., ale také z 2. odst. § 229 ex. ř.

Firma B. R. neučinila takového návrhu před vydáním rozvrhového usnesení ani písemnou přihláškou, ani ústně při rozvrhovém roku, nýbrž teprve v rekursu, tedy pozdě. Proto nemohlo jejímu dovolacímu rekursu v této příčině býti vyhověno.

K č. 2. Rekursní soud správně uvedl a náležitě odůvodnil,

že zde nelze užiti předpisu § 222 ex. ř. To plyne zřejmě také z 2. odst. § 171 ex. ř.

Manželům T. ovšem podle doručenek dražební vyhláška doručena byla spolu s vyzváním podle exek. vzorce č. 142, tedy s vyzváním, obsaženým v 2. odst. § 171 ex. ř., ale — nehledě k tomu, že podle spisů soudce exekuční neučinil o tom usnesení, ani to nenařídil, a že nelze seznati ze spisů, že by byl ono vyzvání podepsal — vyzvání ono odporuje velícímu zákonnému ustanovení § 171 a 222 ex. ř. o přikázání simultanních pohledávek k hotovému zaplacení, pročež nemůže míti a nemá právního účinku, manželé T. nebyli povinni ho dbáti a okolnost, že se nevyjádřili výslovně, že žádají zapravení své pohledávky hotovým zaplacením, nemůže vésti k zákonné domněnce opaku, kterážto domněnka podle 2. odst. § 171 ex. ř. neplatí pro pohledávky simultanní.

Pohledávka manželů T. byla tudíž právem přikázána k hotovému zaplacení, pročež nelze dovolacímu rekursu firmy B. R. ani v této příčině vyhověti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 1924 č. j. Rl 1100-23-1. *Dr. Žemlička*

V budoucnosti dospívající užitky z práva várečného, které vázne na nemovitosti, jsou zabavitelny dle předpisů §§ 294 a násl. ex. ř. a nevadí tomu § 103 ex. ř., který má na mysli jen případ, kde vnucená správa na nemovitosti byla zavedena a trvá.

Okr. s. povolil na návrh banky A. jako vymáhající věřitelky proti pozůstalosti po B. exekuci proti Měšťanskému pivovaru v P. zabavením pohledávání na požitcích práva várečného připadajících na jednu třetinu zůstavitelce patřivší pravovár. domu v P. a přikázal tyto budoucně splatné požitky vymáhající věřitelce k vybrání.

Proti tomuto usnesení podal Měšť. pivovar v P. jako poddlužník stížnost a rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce, vyhověv stížnosti. V důvodech uvedl soud rekursní, že poddlužníku nepřísluší právo rekursní jen tehdy, když jej povolení exekuce protiprávně zatěžuje nebo udělují se mu příkazy neproveditelné, nýbrž i tehdy, když povolená exekuce zákonu neodpovídá, při čemž jest i lhostejno, že dlužník sám povolení exekuce rekursem neodporuje. V dalším uvedl soud rekursní, že podle pozemkové knihy v P. spojeno jest právo vá-